ΣΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΤΟΥ Θ. ΣΕΥΤΑ

Η ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

ΝΑ εἰδικὸ ἀγγλικὸ περιοδικό, σοβαρὸ καὶ ἀξιόλογο, ἡ «Πνευματιστικὴ Ἐπιθεώρησις», ἀναφέρει στὸ τελευταῖο του φύλλο, τὰ παρακάτω παράδοξα ὑπερφυσικὰ φαινόμενα, τὰ ὁποῖα ἐξακρίβωσαν διάφοροι ἀξιόπιστοι πνευματισταί.

Σ' ἕνα σπίτι τῆς συνοικίας Ἔκλες, στὸ Μάντσεστερ, ἐμφανίζεται πολὺ συχνὰ τὶς νύχτες, ἕνα φάντασμα, μὲ λευκὸ διαφανὲς σῶμα, καὶ πρόσωπο κατάμαυρο. Τὸ φάντασμα αὐτὸ δὲν τὸ βλέπει ἕνας μόνο κάτοικος τοῦ σπιτιοῦ, ἀλλὰ ὅλοι ὅσοι μένουν ἐκεῖ.

Τοῦ κάκου, οἱ κάτοικοι αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ, προσεύχονται κι' ἐξορκίζουν τὸ φάντασμα μὲ εἰδικὲς δεήσεις, καὶ μὲ ἁγιασμοὺς νὰ ἐξαφανισθῆ. Τὸ φάντασμα μὲ τὸ λευκὸ σῶμα, καὶ τὸ μαῦρο πρόσωπο δὲν ἐννοεῖ νὰ τοὺς ἀφήση ἡσύχους, κι' ἔτσι ἡ οἰκογένεια ποὺ μένει στὸ στοιχειωμένο σπίτι ἀποφάσισε πειὰ ν' ἀλλάξη κατοικία.

Καθὼς τὸ περιγράφουν τὸ φάντασμα αὐτὸ ὅσοι τὸ εἶδαν, ἔχει τὴν φυσιογνωμία καὶ τὴν ἔκφρασι ἑνὸς ἀγριεμένου ἀράπη, ποὺ γελῶντας, μ' ἕναν ἀπαίσιο μορφασμό, δείχνει τὰ φοβερά του δόντια.

Κάποιο βράδυ, ὁ γενναιότερος κάτοικος τοῦ σπιτιοῦ, τόλμησε νὰ πυροβολήση τὸ φάντασμα. Ἐκεῖνο τότε, ἄφησε μιὰ τρομερὴ κραυγὴ κι' ἐξαφανίστηκε. Τὴν ἄλλην νύχτα, ὅμως πάλι παρουσιάστηκε.

Ἔπειτα τέλος ἀπὸ διάφορες ἔρευνες, ἐξακριβώθηκε ὅτι στὸ στοιχειωμένο αὐτὸ σπίτι, κατοικοῦσε πρὸ πενῆντα χρόνων, κάποιος ἡλικιωμένος Ἄγγλος, πλούσιος καὶ ἰδιότροπος, ὁ ὁποῖος σὲ μιὰ στιγμὴ τρομεροῦ θυμοῦ σκότωσε ἕνα μαῦρο ὑπηρέτη του. Κατόπιν τοῦ φόνου ὁ Ἄγγλος κατώρθωσε νὰ ξεφύγη τὴν τιμωρία τοῦ νόμου, ἀλλὰ ὁ μαῦρος ὑπηρέτης βρικολάκιασε, καὶ γυρνοῦσε στὸ σπίτι, ζητῶντας ἐκδίκησι. Κι' ὡς τώρα ἀκόμα γυρνάει ἐκεῖ τὶς νύχτες κι' οὐρλιάζει!..

* * *

Τὸ ἀγγλικὸ περιοδικὸ ἀναφέρει ἐπίσης καὶ τὴν ἑξῆς περίπτωσι ὀπτασίας, τὴν ὁποίαν βλέπουν πολλοὶ συγχρόνως:

Ἕνας ἐργάτης, πήγαινε κάποτε πρωῒ στὴν ἐργασία του, σ' ἕνα ἀπ' τὰ περίχωρα τοῦ Λονδίνου. Ἄξαφνα ἀντίκρυσε νὰ ἔρχεται πρὸς αὐτὸν ἕνας ὑψηλόσωμος ἄντρας, μὲ στολὴ κυνηγοῦ. Ὁ ἐργάτης, βράδυνε τὸ βῆμα του, κι' ἑτοιμάστηκε νὰ χαιρετήση τὸν κυνηγό, ὅταν ἄξαφνα, τὸν εἶδε νὰ ὑψώνεται στὸν ἀέρα καὶ νὰ πλανᾶται μετέωρος ἀπάνω ἀπὸ τὸν ποταμὸ ποὺ ἔρρεε ἐκεῖ κοντά. Ὁ ἐργάτης ἔντρομος, παρακολούθησε μὲ τὸ βλέμμα του τὸν ἀνάερο κυνηγό, ὁ ὁποῖος πέρασε—προχωρῶντας πάντα στὸν ἀέρα.—στὴν ἀπέναντι ὄχθη τοῦ ποταμοῦ κι' ἐξαφανίστηκε, μέσα στὰ ἐρείπια ἑνὸς παληοῦ πύργου τοῦ Κυγελσμπούργ.

Σὲ λίγο, ὁ ἐργάτης συνάντησε τρεῖς διαβάτες, οἱ ὁποῖοι φαινόντουσαν κατατρομαγμένοι. Ὁ ἐργάτης τοὺς ρώτησε τί τοὺς συνέβη κι' αὐτοὶ τοῦ εἶπαν ὅτι πρὸ ὀλίγου εἶδαν ἕναν ἄντρα ντυμένον μὲ φορέματα κυνηγοῦ νὰ προχωρῆ στὸν ἀέρα, ἀπάνω ἀπὸ τὰ δέντρα!..

—Τὸν εἶδα κι' ἐγώ, αὐτὸν τὸν ἀλλόκοτο κυνηγό, τοὺς εἶπε τότε ὁ ἐργάτης. Τρύπωσε μάλιστα στὰ ἐρείπια ἐκείνου ἐκεῖ τοῦ πύργου.

Ἐντωμεταξὺ κι' ἄλλοι διαβάτες σταμάτησαν στὸ ἴδιο μέρος. Ἦσαν δὲ ὅλοι ταραγμένοι γιὰ τὸν ἴδιο λόγο. Ὅλοι εἶχαν δεῖ τὸν ὑπερφυσικὸ κυνηγό.

Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς τότε, συμφώνησαν νὰ πᾶνε καὶ νὰ ψάξουν στὰ ἐρείπια τοῦ πύργου.

Ἐπῆγαν πράγματι, ἀλλὰ τοῦ κάκου ἐρεύνησαν παντοῦ: Δὲν βρῆκαν ἀπολύτως τίποτε τὸ ὕποπτο. Μόνο σὲ μιὰ μισοερειπωμένη σάλα τοῦ πύργου εἶδαν μιὰ πολὺ καλὰ διατηρημένη τοιχογραφία. Κι' ἀνάμεσα στὰ διάφορα πρόσωπα τῆς τοιχογραφίας αὐτῆς, ποὺ φοροῦσαν μεσαιωνικὲς στολές, διέκριναν ζωγραφισμένο καὶ τὸν κυνηγό, ἀπαράλλαχτο ὅπως τὸν εἶχαν δεῖ στὴν ὀπτασία.

Ὥστε δὲν ὑπῆρχε πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία. Ὁ κυνηγὸς ποὺ εἶδαν, ἦταν τὸ φάντασμα ἑνὸς παλαιοῦ κατοίκου τοῦ πύργου.

Πραγματικῶς ἔπειτα ἀπὸ κάμποσον καιρό, ἐξακριβώθηκε, ὅτι ὁ παληὸς ἰδιοκτήτης τοῦ πύργου, αὐτὸς ἀκριβῶς ὁ ὁποῖος ἦταν ζωγραφισμένος μὲ στολὴ κυνηγοῦ στὴν τοιχογραφία, εἶχε δολοφονηθεῖ, πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, σὲ μιὰ κυνηγετικὴ ἐκδρομή, ἀπὸ κάποιον ἐχθρό του.

Ἀπὸ τότε τὸ φάντασμα τοῦ κυνηγοῦ γυρνάει ἀκόμα στὰ μέρη ποὺ ἔζησε καὶ ποὺ πέθανε τόσο σκληρὰ καὶ ἄδικα...

* * *

Ἀλλὰ τὸ πιὸ παράξενο ἀπ' ὅλα τὰ ὑπερφυσικὰ φαινόμενα ποὺ δημοσιεύει ἡ «Πνευματιστικὴ Ἐπιθεώρησις», εἶνε τὸ ἑξῆς:

Ἡ κυρία Ἰουλιέττα—Ἀλεξάνδρα Μπισσόν, διάσημη Γαλλὶς ὑπνωτίστρια, ἔχει ὡς μέντιουμ ἕναν νεαρὸ Ἄγγλο, ὁ ὁποῖος ἐκτελεῖ πολὺ παράδοξα πειράματα. Μιὰ μέρα, ἡ κυρία Μπισσόν, ἀποκοίμισε, ὅπως πάντα, βαθειὰ τὸν νεαρὸ Ἄγγλο. Αὐτὴ ὅμως τὴ φορά, τὸ μέντιουμ δὲν δραματιζόταν ὅπως ἄλλοτε. Ἐπὶ τρία τέταρτα τῆς ὥρας μάλιστα φαινόταν βυθισμένο σὲ λήθαργο, ὡς ποὺ ἄξαφνα, ἄρχισε ν' ἀναπνέη βαρειά, καὶ νὰ βογγάη. Συγχρόνως ἡ κ. Μπισσὸν κι' οἱ καλεσμένοι της εἶδαν νὰ ἐμφανίζεται στὰ χέρια τοῦ μέντιουμ ἕνα φῶς γκρίζο καὶ ἄσπρο, τὸ ὁποῖο μεγάλωνε σιγὰ—σιγά. Τὸ φῶς αὐτὸ σηκώθηκε κατόπιν ἀνάερο καὶ στάθηκε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ μέντιουμ.

Λίγα δευτερόλεπτα πέρασαν καὶ τὸ μυστηριῶδες φῶς ἄρχισε νὰ μεταμορφώνεται καὶ νὰ παίρνη τὸ σχῆμα μακρυῶν γυναικείων μαλλιῶν. Συγχρόνως, στὸ μέσον τῶν μαλλιῶν αὐτῶν παρουσιάστηκε ἕνα γυναικεῖο κεφάλι καὶ κατόπιν ἕνα ὁλόκληρο σῶμα γυμνῆς γυναικός!

Ἡ ἀέρινη αὐτὴ γυναῖκα δὲν ἦταν ψηλότερη ἀπὸ τὰ εἴκοσι ἑκατοστόμετρα.

Ἡ ἐμφάνισίς της ἦταν καλλιτεχνικωτάτη. Τὸ μικρὸ σῶμα της ἦταν τέλειο, σὰν ἕνα ζωντανὸ ἀγαλματάκι. Εἶχε ξανθὰ μακρυὰ μαλλιά, καὶ τὸ στῆθος της, ἦταν λευκότατο, καθὼς καὶ ὅλο τὸ σῶμα της.

Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ λεπτά, ἡ ὀπτασία ἐξαφανίστηκε κι' ὕστερα φάνηκε πάλι. Τὴ φορὰ αὐτὴ κινοῦσε ρυθμικὰ τὰ χέρια της καὶ τὰ πόδια της.

Ὕστερα ἄρχισε ν' ἀνεβαίνη καὶ νὰ κατεβαίνη πάνω στὸ στῆθος τοῦ μέντιουμ, πήδησε κατόπιν στὰ χέρια τῶν παρισταμένων, ὅπου ἔμεινε γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα, κι' ἔτσι, μπόρεσαν ὅλοι νὰ πιστοποιήσουν ὅτι τὸ παράξενο αὐτὸ ὄν, εἶχε κάποιο βάρος, καὶ τὸ ἄγγιγμά του ἦταν ἁπαλὸ καὶ μᾶλλον ζεστό.

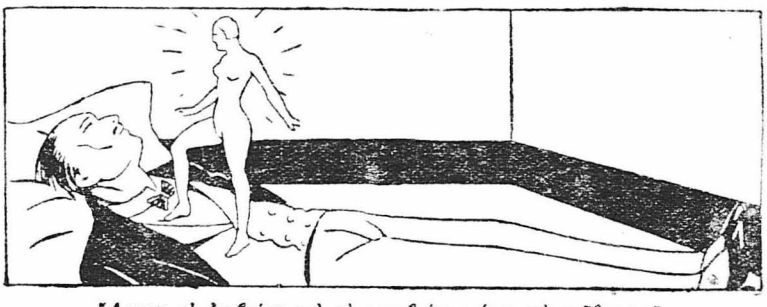

Ἄρχισε ν' ἀνεβαίνη καὶ νὰ κατεβαίνη πάνω στὸ στῆθος τοῦ μέντιουμ!...

Τέλος ἡ τόσο μυστηριώδης αὐτὴ ὀπτασία, χάθηκε γιὰ πάντα.

Τὸ παράδοξο αὐτὸ φαινόμενο τὸ διαπιστώνουν ὅλοι ὅσοι τὸ εἶδαν. Εἶνε δὲ ὅλοι, ἄνθρωποι πολὺ ἀξιόπιστοι, σοβαροὶ πνευματισταὶ καὶ σοφοὶ ἐπιστήμονες, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐπίστευαν προηγουμένως σὲ τοιοῦτου εἴδους ἐμφανίσεις. Μολαταῦτα κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήση τὸ μυστηριῶδες αὐτὸ φαινόμενον. Εἶνε ὁλοποίησις μυστικῶν δυνάμεων τοῦ μέντιουμ; Εἶνε ἡ ἐμφάνισις ἑνὸς πλάσματος ἄλλων κόσμων; Εἶνε ἡ μικρογραφία κάποιου ὑλοποιηθέντος φαντάσματος; Πρόκειται περὶ ὁμαδικῆς αὐταπάτης καὶ αὐθυποβολῆς; Μὰ τότε, πῶς εἶδαν κι' ἄγγιξαν τὴν μυστηριώδη μικρὴ γυναῖκα, κι' αὐτοὶ ποὺ δὲν πίστευαν καθόλου στὶς ὑπερφυσικὲς ἐμφανίσεις;

Καὶ πῶς ἡ γυναῖκα αὐτὴ φαινόταν ὁλοζώντανη, μέσα στὸ φῶς τῆς ἡμέρας;

Ὅλες αὐτὲς ἡ ἐρωτήσεις μένουν, διστυχῶς, χωρὶς καμμιὰ ὁριστικὴ ἀπάντησι. Τί νὰ πῆ κανείς;...

ΑΡΧΑΙΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΜΙΑ ΣΟΦΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙ

Κάποτε, ὁ ἀρχαῖος φιλόσοφος Ἀρίστιππος παρακαλοῦσε τὸν τύραννο Διονύσιο, νὰ χαρίση τὴ ζωὴ σὲ κάποιον ἀγαπημένο του φίλο. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ τύραννος δὲν συνεκινεῖτο μὲ τὰ παρακάλια του, ὁ φιλόσοφος ἔπεσε γονατιστὸς μπρὸς στὰ πόδια του γιὰ νὰ τὸν καταφέρη.

Ἕνας φίλος τοῦ φιλοσόφου, τὸν κατέκρινε τότε μὲ μεγάλη αὐστηρότητα γιὰ τὸν ἐξευτελισμὸ στὸν ὁποῖον εἶχεν ὑποπέσει.

—Εἶνε αἶσχος, τοῦ εἶπε, ἐσύ, ἕνας φιλόσοφος, νὰ ταπεινωθῆς σὲ τέτοιο σημεῖο πέφτοντας στὰ πόδια ἑνὸς κτηνώδους τυράννου.

— Φίλε μου, τοῦ ἀπάντησε μὲ ἀπάθεια ὁ φιλόσοφος. τί φταίω ἐγὼ ἂν ὁ Διονύσιος ἔχει... τ' αὐτιὰ στὰ πόδια του!...